

[Zahle.]

blevet bedre, end det er, er dog i meget høj Grad Provinsbestyrelsernes egen Skyld.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard tager fejl, naar han tror, at Museumsfolkene nogen Sinde har været for den Plan, som den højtærede Minister forelagde i Fjor og har forelagt igen i Aar, og den højtærede Minister har ogsaa loyalt anerkendt dette, idet han allerede i forrige Rigsdagssamling under første Behandling, Spalte 4080, i en Replik til det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte:

„Men for øvrigt har jeg aldrig her i nogen Forbindelse sagt, at jeg mente, at Direktør Mackeprang foretrak min Plan fremfor Kastelsplanen“.

Denne Udtalelse er en Erkendelse af, at Direktør Mackeprang hele Tiden har staaet paa Kastelsplanen som det, han principalt og principielt ønskede, og den staaer samtlige Museumsfolk paa nu, naar man regner med de Museumsfolk, der her er Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Vanggaard taler om, at Kastellets gamle „Stokke“ kan være lige saa sure som de gamle Hestestalde i Hestgardekaserne, maa jeg dertil sige, at min Opfattelse er den, at de gamle „Stokke“ i Kastelet maa tages bort, for at der kan blive den fornødne Frihed til at bygge et virkelig tidssvarende Museum. Naar vi i Kastelet bevare de virkelig skønne Bygninger, Kommandantboligen og Kirken, har vi givet Fortiden, hvad der tilkommer den, og saa maa det være Nutidens Opgave at bygge saa smukt, at vi kan være det bekendt, og afstemme det saaledes i Forhold til det historisk overleverede, at det kan danne et smukt arkitektonisk Hele. Jeg synes, at der er i Tiden en Tilbøjelighed til ligesom at bøje sig i Ærbødighed for det gamle og erkende, at vi slet ingenting kan bygge selv. Jeg tror, det er en Overdrivelse; jeg tror, vi ogsaa i Nutiden kan bygge noget virkelig værdifuldt, som man i Fremtiden kan se paa med Glæde og mindes, at der ogsaa den Gang, altsaa i vor Tid, var Folk, som kunde udrette noget her i Landet.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at naar han forlanger en museumsmæssigt forsvarlig Ordning, saaledes at Bygningerne er velegnede til Museumsbrug, kan han paa ingen Maade anvende den gamle Hestgardekaserne, for disse Bygninger, disse lange smalle Bygninger, er aldeles uegnede til Museumsbrug; de er saa daarlige til Museumsbrug, som overhovedet tænkes kan. Og han kan ikke anvende Prinsens Palæ, naar han kræver Bygninger, der ikke er

udsat for øjensynlig Brandfare. Derfor falder hans egen Plan først og fremmest, naar den skal maales med de Krav, som han selv stiller.

Den anden Betingelse, Ministeren stiller, er af økonomisk Natur, og det er jo en rimelig Betingelse til alle Tider, men naturligvis kan den navnlig slet ikke glemmes i en Tid som den nuværende. Men dertil maa jeg sige, at den Plan, den højtærede Minister forelagde i Fjor og har fastholdt i Aar, er den dyreste Plan, der overhovedet kan være Tale om. At give sig til at rive hele Indholdet af den gamle Hestgardekaserne og de gamle Stalde dør ned og bygge det op til Museumsbrug bliver mange Gange — ja, det er maaske en Overdrivelse, men det bliver meget dyrere end at bygge en ny Museumsbygning.

Hvad det byplanmæssige angaar, maa jeg erkende, at det kan naturligvis være meget smukt — man maa jo ogsaa give de gamle Stalde fra Hestgardens Tid, hvad der tilkommer dem, og det maa erkendes, at den ydre Skal er smuk. Men de bliver jo ogsaa nok bevaret til andet Brug.

Den højtærede Minister siger, at hvis hans Plan gennemføres, bliver Brandfaren fjernet, idet der bliver bygget en Brandgavl. Dette er ikke rigtigt. Saa længe Tandlægeskolen bevares i Stormgade Nr. 17 og de eksplosive Stoffer findes dør, som er nødvendige for Tandlægeskolens Virksomhed, kan en Brandgavl virkelig ikke hjælpe. Foregaar der en Eksplosion, vælter hele Brandgavlen.

Den højtærede Minister gjorde det nu, saa vidt jeg forstod, til et Kabinetsspørgsmaal, at der gennemføres en Ordning af Museumssagen i denne Rigsdagssamling. For denne Udtalelse takker jeg i høj Grad Ministeren. Det maa jo da være muligt at komme i Forhandling med Ministerens Parti om denne Sag, og Ministeren vil vel ogsaa i denne Samling skænke den bemærkelsesværdig Opmærksomhed. I forrige Rigsdagssamling mærkede jeg ikke noget til, at den højtærede Minister gjorde noget for at faa Sagen fremmet. Maaske er den højtærede Minister, der jo selv udtalte, at han ikke var videre kendt med Teknikken her, af den Mening, at naar en Sag er forelagt af Ministeren, har været til første Behandling og er gaaet i Udvalg, saa vedrører denne Sag ikke mere Ministeren, før han faar Betynkning fra Udvalget og den officielle Opfordring til Forhandling med dette. Men det er meget sædvanligt, at Ministre holder sig underrettede om, hvad der foregaar i Udvalgene, hvilke Stemninger der gør sig